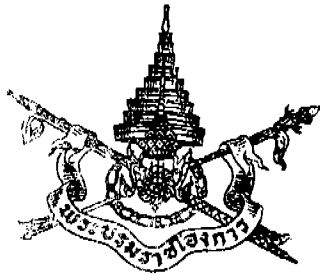

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๑๓ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๕

พระราชบัญญัติ
สงเคราะห์อาชีพแก่คนไทย

พ.ศ. ๒๔๙๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๙๕

เป็นปีที่ ๑๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควร มีกฎหมายว่าด้วยการ สงเคราะห์
อาชีพแก่คนไทย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติ
ขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้ง
ต่อไปนี้

เล่ม ๑๓ ตอนที่ ๑๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๕

มาตรา ๑ พระราชบัญญัติ^{นี้}เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
สงเคราะห์อาชีพแก่คนไทย พ.ศ. ๒๔๕๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัติ^{นี้}ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป และเมื่อจะให้ใช้
บังคับในท้องที่ใด ให้ประกาศโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติช่วยอาชีพและวิชา
ชีพ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๔๕

ส่วนบรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับซึ่งขัดหรือ
แย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัติ^{นี้} ให้ใช้บทแห่งพระราชบัญญัติ^{นี้}
บังคับ

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัติ^{นี้}

“เจ้าของ” หมายความว่า ผู้ประกอบอุตสาหกรรม
พาณิชย์กิจ หรือธุรกิจอย่างอื่น

“คนงาน” หมายความว่า บุคคลซึ่งทำงานให้แก่เจ้า
ของ ไม่ว่าจะเป็นการงานในหน้าที่ใด โดยจะได้รับค่าจ้าง
หรือไม่ก็ตาม

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า บุคคลซึ่ง
รัฐมนตรีได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติ^{นี้}

เล่ม ๑๓ ตอนที่ ๑๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๕

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติ

มาตรา ๕ เมื่อได้ประกาศพระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติบังคับในท้องที่ใดแล้ว ให้เจ้าของซึ่งใช้แรงงานตั้งแต่สิบคนขึ้นไป แจ้งจำนวนคนงานทั้งหมดที่มีอยู่ในขณะนั้น ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่พระราชกฤษฎีกาใช้บังคับ

ให้เจ้าของซึ่งใช้แรงงานตั้งแต่สิบคนขึ้นไปภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่มีจำนวนคนงานถึงสิบคนขึ้นไป

เมื่อได้แจ้งจำนวนคนงานดังกล่าวในวรรคแรก หรือวรรคสองแล้ว ถ้ามีการเปลี่ยนแปลง ให้เจ้าของแจ้งภายในสามสิบวัน นับตั้งแต่วันที่ทำการเปลี่ยนแปลง

การแจ้งตามความในมาตรานี้ ให้ทำตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

กำหนดเวลาการแจ้งจำนวนคนงานตามความในมาตรานี้ ถ้ารัฐมนตรีเห็นสมควรจะ ประกาศใน ราชกิจจานุเบกษาขยายเวลาต่อไปอีกก็ได้

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๑๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

มาตรา ๖ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือธุรกิจ ตามที่จะได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดไว้ เจ้าของซึ่งใช้คนงานตั้งแต่สิบคนขึ้นไป จะต้องจัดให้มีคนงานที่มีสัญชาติไทยเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกานั้น

จำนวนที่จะกำหนดในพระราชกฤษฎีกานั้น จะต้องไม่เกินร้อยละห้าสิบของจำนวนคนงานทั้งหมด

มาตรา ๗ เมื่อได้ประกาศพระราชกฤษฎีกาตามความในมาตรา ๒ และมาตรา ๖ แล้ว เจ้าของซึ่งใช้คนงานตั้งแต่สิบคนขึ้นไปที่ยังมีคนงานที่มีสัญชาติไทยไม่ครบจำนวนตามที่ระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกา ให้คงมีคนงานเท่าที่มีอยู่ต่อไปได้ แต่เมื่อจะรับคนงานเข้าใหม่ ต้องรับแต่คนงานที่มีสัญชาติไทยจนครบจำนวนที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๘ ให้เจ้าของซึ่งใช้คนงานตั้งแต่สิบคนขึ้นไปจัดให้มีทะเบียนคนงานเก็บไว้เป็นประจำ ณ สำนักงาน หรือสถานที่ประกอบกิจการ พร้อมทั้งจะให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจได้ตลอดเวลาในเวลาราชการ

ทะเบียนคนงาน ต้องมีรายการ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๑๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

มาตรา ๙ ให้ถือว่าพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามความหมายแห่งกฎหมายลักษณะอาญา และมีอำนาจที่จะเข้าไปในสำนักงาน หรือสถานที่ประกอบกิจการอุตสาหกรรมพาณิชย์หรือธุรกิจ ซึ่งเข้าลักษณะตั้งบัญญัติไว้ในมาตรา ๖ เพื่อตรวจดูทะเบียนคนงาน และจำนวนคนงานในเวลาราชการ และเจ้าของ ต้องให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามสมควร

มาตรา ๑๐ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕ หรือมาตรา ๘ มีความผิด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท หรือจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๑๑ ผู้ใดเป็นเจ้าของ ไม่ให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในมาตรา ๙ มีความผิด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

มาตรา ๑๒ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๖ หรือมาตรา ๗ มีความผิด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๑๓ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงาน

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๑๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

เจ้าหน้าที่ และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราช
บัญญัติ

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
แล้ว ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เพื่อเป็น
การช่วยเหลือคนไทยให้ทำงานอาชีพเป็นหลักฐานเพิ่มขึ้น จึงควรที่จะ
บัญญัติกฎหมายให้บรรดาบริษัท ห้างหุ้นส่วน หรือเอกชน รับคนงาน
ที่มีสัญชาติไทยเข้าทำงานอย่างน้อยเป็นจำนวนตามที่กฎหมายกำหนดไว้
แต่โดยที่กฎหมายในปัจจุบัน คือ พระราชบัญญัติช่วยอาชีพและวิชาชีพ
(ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๔๕ ใช้บังคับเฉพาะโรงงานเท่านั้น และ
ยังไม่มีวิธีการอันรัดกุมสำหรับการตรวจสอบ จึงเห็นสมควรที่จะยก
เด็กพระราชบัญญัติ ฉบับนี้เสีย และบัญญัติ กฎหมายว่าด้วยการ
ส่งเสริมให้อาชีพแก่คนไทยชนใหม่